

Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Num igitur utiliore tibi hunc Triarium putas esse posse, quam si tua sint Puteolis granaria? Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse ceperit? Duo Reges: constructio interrete. Sunt enim quasi prima elementa naturae, quibus ubertas orationis adhiberi vix potest, nec equidem eam cogito consecrari. Hos contra singulos dici est melius. Duo enim genera quae erant, fecit tria. At iam decimum annum in spelunca iacet. Et homini, qui ceteris animantibus plurimum praestat, praecipue a natura nihil datum esse dicemus?

Pungunt quasi aculeis interrogatiunculis angustis, quibus etiam qui assentiuntur nihil commutantur animo et idem abeunt, qui venerant. Ut proverbia non nulla veriora sint quam vestra dogmata. Quem ad modum quis ambulet, sedeat, qui ductus oris, qui vultus in quoque sit? Tenesne igitur, inquam, Hieronymus Rhodius quid dicat esse summum bonum, quo putet omnia referri oportere? Intellegi quidem, ut propter aliam quampiam rem, verbi gratia propter voluptatem, nos amemus; Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? Hoc est non modo cor non habere, sed ne palatum quidem. Portenta haec esse dicit, P573 neque ea ratione ullo modo posse vivi; Quamquam tu hanc copiosiore etiam soles dicere. Aufidio, praetorio, erudito homine, oculis capto, saepe audiebam, cum se lucis magis quam utilitatis desiderio moveri diceret. Ex ea difficultate illae fallaciloquae, ut ait Accius, malitiae natae sunt.

Ea possunt paria non esse.

Tollitur beneficium, tollitur gratia, quae sunt vincla concordiae. Ipse enim Metrodorus, paene alter Epicurus, volleyball beatum esse describit his fere verbis: cum corpus bene constitutum sit et sit exploratum ita futurum. Fortitudinis quaedam praecepta sunt ac paene leges, quae effeminari virum vetant in dolore. Multoque hoc melius nos veriusque quam Stoici. Itaque quantum adiit periculum! ad honestatem enim illum omnem conatum suum referebat, non ad voluptatem. Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur; Nam Pyrrho, Aristo, Erillus iam diu abiecti. Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio. Quid interest, nisi quod ego res notas notis verbis appello, illi nomina nova quaerunt, quibus idem dicant? Quod est, ut dixi, habere ea, quae secundum naturam sint, vel omnia vel plurima et maxima.

Oculorum, inquit Plato, est in nobis sensus acerrimus, quibus sapientiam non cernimus.

Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem vellente de ea re quaeri. Quem enim ardorem studii censetis fuisse in Archimede, qui dum in pulvere quaedam describit attentius, ne patriam quidem captam esse senserit? Quid paulo ante, inquit, dixerim nonne meministi, cum omnis dolor detractus esset, variari, non augeri voluptatem? Eam tum adesse, cum dolor omnis absit; An quod ita callida est, ut optime possit architectari voluptates? Idem etiam dolorem saepe perpetiuntur, ne, si id non faciant, incidant in maiorem.

Nunc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Mihi, inquam, qui te id ipsum rogavi? Quid enim mihi potest esse optatius quam cum Catone, omnium virtutum auctore, de virtutibus disputare? Tria genera cupiditatum, naturales et necessariae, naturales et non necessariae, nec naturales nec necessariae. Dulce amarum, leve asperum, prope longe, stare movere, quadratum rotundum. Nonne videmus quanta perturbatio rerum omnium consequatur, quanta confusio? Propter nos enim illam, non propter eam nosmet ipsos diligimus. Nunc dicam de voluptate, nihil scilicet novi, ea tamen, quae te ipsum probaturum esse confidam. Quae quo sunt excelsiores, eo dant clariora indicia naturae.

Nec vero hoc oratione solum, sed multo magis vita et factis et moribus comprobavit. Quis suae urbis conservatorem Codrum, quis Erechthei filias non maxime laudat? Varietates autem iniurasque fortunae facile veteres philosophorum praeceptis instituta vita superabat. Laboro autem non sine causa; Quo igitur, inquit, modo? Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt.

Quid, quod res alia tota est?

Non potes ergo ista tueri, Torquate, mihi crede, si te ipse et tuas cogitationes et studia perspexeris; Immo vero, inquit, ad beatissime vivendum parum est, ad beate vero satis. Vitiosum est enim in dividendo partem in genere numerare. Atque ut ceteri dicere existimantur melius quam facere, sic hi mihi videntur facere melius quam dicere. Efficiens dici potest. Quamquam ab iis philosophiam et omnes ingenuas disciplinas habemus; Semper enim ex eo, quod maximas partes continet latissimeque funditur, tota res appellatur. Immo vero, inquit, ad beatissime vivendum parum est, ad beate vero satis. Num igitur dubium est, quin, si in re ipsa nihil peccatur a superioribus, verbis illi commodius utantur? Ex quo intellegitur officium medium quiddam esse, quod neque in bonis ponatur neque in contrariis. Si ad corpus pertinentibus, rationes tuas te video compensare cum istis doloribus, non memoriam corpore perceptarum voluptatum; Si enim sapiens aliquis miser esse possit, ne ego istam gloriosam memorabilemque virtutem non magno aestimandam putem. Si vero id etiam explanare velles apertiusque diceres nihil eum fecisse nisi voluptatis causa, quo modo eum tandem laturum fuisse existimas?

Superiores tres erant, quae esse possent, quarum est una sola defensa, eaque vehementer.

Videmusne ut pueri ne verberibus quidem a contemplandis rebus perquirendisque deterreantur? Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus; Minime vero, inquit ille, consentit. Praeclare Laelius, et recte sofÃ±w, illudque vere: O Publi, o gurges, Galloni! es homo miser, inquit. Hoc est vim afferre, Torquate, sensibus, extorquere ex animis cognitiones verborum, quibus inbuti sumus. Sunt enim quasi prima elementa naturae, quibus ubertas orationis adhiberi vix potest, nec equidem eam cogito consecrari. His singulis copiose responderi solet, sed quae perspicua sunt longa esse non debent. Nunc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Hoc est non modo cor non habere, sed ne palatum quidem. Sed residamus, inquit, si placet. Nam ante Aristippus, et ille melius.

Ut enim consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum.

At Zeno eum non beatum modo, sed etiam divitem dicere ausus est. Quod idem cum vestri faciant, non satis magnam tribuunt inventoribus gratiam. Ergo et avarus erit, sed finite, et adulter, verum habebit modum, et luxuriosus eodem modo. In his igitur partibus duabus nihil erat, quod Zeno commutare gestiret. Philosophi autem in suis lectulis plerumque moriuntur. Utrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam placet an de una voluptate quaeri, de qua omne certamen USD381 est? Quaeque de virtutibus dicta sunt, quem ad modum eae semper voluptatibus inhaerent, eadem de amicitia dicenda sunt. Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet.

Vos autem cum perspicuis dubia club debeatis illustrare, dubiis perspicua conamini tollere. Hoc foedus facere si potuerunt, faciant etiam illud, ut aequitatem, modestiam, virtutes omnes per se ipsas gratis diligant. Quis suae urbis conservatorem Codrum, quis Erechthei filias non maxime laudat? Beatus autem esse in maximarum rerum timore nemo potest.

Quae autem natura suae primae institutionis oblita est?

Nihil acciderat ei, quod nollet, nisi quod anulum, quo delectabatur, in mari abiecerat. Hoc ille tuus non vult omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem exigit. Nihilne te delectat umquam -video, quicum loquar-, te igitur, Torquate, ipsum per se nihil delectat? Atque hoc loco similitudines eas, quibus illi uti solent, dissimillimas proferebas. ALIO MODO. Et quidem illud ipsum non nimium probo et tantum patior, philosophum loqui de cupiditatibus finiendis. Sed in ceteris artibus cum dicitur artificiose, posterum quodam modo et consequens putandum est, quod illi ἡσπικεννηματικῶν appellant; Graecis hoc modicum est: Leonidas, Epaminondas, tres aliqui aut quattuor; Ergo in iis adolescentibus bonam spem esse dicemus et magnam indolem, quos suis commodis inservituros et quicquid ipsis expediat facturos arbitrabimur? Cum salvum esse flentes sui respondissent, rogavit essentne fusi hostes. Nec vero intermittunt aut admirationem earum rerum, quae sunt ab antiquis repertae, aut investigationem novarum.

Qui autem de summo bono dissentit de tota philosophiae ratione dissentit. Sed videbimus. Nec vero intermittunt aut admirationem earum rerum, quae sunt ab antiquis repertae, aut investigationem novarum. Quis enim potest istis, quae te, ut ais, delectant, brevibus et acutis auditis de sententia decedere? Suo enim quisque studio maxime ducitur. A villa enim, credo, et: Si ibi te esse scissem, ad te ipse venissem. Quo minus animus a se ipse dissidens secumque discordans gustare partem ullam liquidae voluptatis et liberae potest.

Huius, Lyco, oratione locuples, rebus ipsis ielunior.

Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum. Sed quid minus probandum quam esse aliquem beatum nec satis beatum? Hoc est vim afferre, Torquate, sensibus, extorquere ex animis cognitiones verborum, quibus inbuti sumus. Quorum fuit haec institutio, in qua animadvertas velim quid mutandum putes nec expectes, dum ad omnia dicam, quae a te dicta sunt; Atqui iste locus est, Piso, tibi etiam atque etiam confirmandus, inquam; Eamne rationem igitur sequere, qua tecum ipse et cum tuis utare, profiteri et in medium proferre non audeas?

Ut proverbia non nulla veriora sint quam vestra dogmata.

Sed mehercule pergrata mihi oratio tua. Sed et illum, quem nominavi, et ceteros sophistas, ut e Platone intellegi potest, lusos videmus a Socrate. Bestiarum vero nullum iudicium puto. Sed quid attinet de rebus tam apertis plura requirere? At hoc in eo M. Hanc se tuus Epicurus omnino ignorare dicit quam aut qualem esse velint qui honestate summum bonum metiantur. Et hanc quidem primam exigam a te operam, ut audias me quae a te dicta sunt refellentem. Eaedem res maneant alio modo.

Id est enim, de quo quaerimus.

Ac ne plura complectar-sunt enim innumerabilia-, bene laudata virtus voluptatis aditus intercludat necesse est. Idem fecisset Epicurus, si sententiam hanc, quae nunc Hieronymi est, coniunxisset cum Aristippi vetere sententia.

Nam ista vestra: Si gravis, brevis;

Non autem hoc: igitur ne illud quidem. Hic ego: Pomponius quidem, inquam, noster iocari videtur, et fortasse suo iure. Rem unam praeclarissimam omnium maximeque laudandam, penitus viderent, quonam gaudio complerentur, cum tantopere eius adumbrata opinione laetentur? At ego quem huic anteponam non audeo dicere; Aristoteles, Xenocrates, tota illa familia non dabit, quippe qui valitudinem, vires, divitias, gloriam, multa alia bona esse dicant, laudabilia non dicant. Quae quidem res efficit, ne necesse sit isdem de rebus semper quasi dictata decantare neque a commentariolis suis discedere. Conclusum est enim contra Cyrenaicos satis acute, nihil ad Epicurum. Diodorus, eius auditor, adiungit ad honestatem vacuitatem doloris. Video equidem, inquam, sed tamen iam infici debet iis artibus, quas si, dum est tener, conbiberit, ad maiora veniet paratior. Cur igitur, inquam, res tam dissimiles eodem nomine appellas? Non enim in selectione virtus ponenda erat, ut id ipsum, quod erat bonorum ultimum, aliud aliquid acquireret. Heri, inquam, ludis commissis ex urbe profectus veni ad vesperum. Tum Triarius: Posthac quidem, inquit, audacius. Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus; Num igitur dubium est, quin, si in re ipsa nihil peccatur a superioribus, verbis illi commodius utantur? Scaevola tribunus plebis ferret ad plebem vellentne de ea re quaeri.

Rem unam praeclarissimam omnium maximeque laudandam, penitus viderent, quonam gaudio complerentur, cum tantopere eius adumbrata opinione laetentur? Atque hoc dabit, ut opinor, si modo sit aliquid esse beatum, id oportere totum poni in potestate sapientis. Etenim semper illud extra est, quod arte comprehenditur. Ut enim consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum, quod est populari fama gloriosum. Non ergo Epicurus ineruditus, sed ii indocti, qui, quae pueros non didicisse turpe est, ea putant usque ad senectutem esse discenda. Itaque sensibus rationem adiunxit et ratione effecta sensus non reliquit. Etsi ea quidem, quae adhuc dixisti, quamvis ad aetatem recte isto modo dicerentur. Sed quod proximum fuit non vidit. Perturbationes autem nulla naturae vi commoventur, omniaque ea sunt opiniones ac iudicia levitatis. Sin eam, quam Hieronymus, ne fecisset idem, ut voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret. Quae cum essent pool dicta, discessimus. Praeclare enim Plato: Beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit.

Hoc foedus facere si potuerunt, faciant etiam illud, ut aequitatem, modestiam, virtutes omnes per se ipsas gratis diligant. Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet. Si qua in iis corrigere voluit, deteriora fecit. In omni enim arte vel studio vel quavis scientia vel in ipsa virtute optimum quidque rarissimum est. Quis enim confidit semper sibi illud stabile et firmum permansurum, quod fragile et caducum sit? Te autem hortamur omnes, currentem quidem, ut spero, ut eos, quos novisse vis, imitari etiam velis. Sin te auctoritas commovebat, nobisne omnibus et Platoni ipsi nescio quem illum anteponebas?

Qui enim voluptatem ipsam contemnunt, iis licet dicere se acupenserem maenae non anteponere. Qua ex cognitione facilius facta est investigatio rerum occultissimarum. Sit ista in Graecorum levitate perversitas, qui maledictis insectantur eos, a quibus de veritate dissentiunt. Itaque illa non dico me expetere, sed legere, nec optare, sed sumere, contraria autem non fugere, sed quasi discernere. Iam quae corporis sunt, ea nec auctoritatem cum animi partibus, comparandam et cognitionem habent faciliorem. Et quod est munus, quod opus sapientiae? Quid enim de amicitia statueris utilitatis causa expetenda vides. Nam Metrodorum non puto ipsum professum, sed, cum appellaretur ab Epicuro, repudiare tantum beneficium noluisse; Res enim se praeclare habebat, et quidem in utraque parte.

Quodsi ipsam honestatem undique perfectam atque absolutam.

At iam decimum annum in spelunca iacet. Sin autem est in ea, quod quidam volunt, nihil impedit hanc

nostram comprehensionem summi boni. Parvi enim primo ortu sic iacent, tamquam omnino sine animo sint. Praeterea et appetendi et refugiendi et omnino rerum gerendarum initia proficiscuntur aut a voluptate aut a dolore. Quid enim est a Chrysippo praetermissum in Stoicis? Qui autem de summo bono dissentit de tota philosophiae ratione dissentit.